

РЕШЕНИЕ

№ 209

гр. Враца, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Мирослав Д. Досов

Членове: Х. Н. Х.в
Пламен К. Кучев

при участието на секретаря Галина Ем. Вълчкова-Цветкова
като разгледа докладваното от Пламен К. Кучев Въззивно гражданско дело
№ 20241400500091 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс
/ГПК/.

Образувано е по въззивна жалба на Х. М. В., ЕГН *****, от ***, чрез адв. Г. З.,
против решение № 736 от 07.12.2023 г., постановено по гр. д. № 1305/2023 г. по описа на
Районен съд – Враца, с което жалбоподателят е осъден на основание чл. 45 ЗЗД да заплати
на А. Ц. Т. от гр. Враца следните суми:

- сумата от 250,00 лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени
вреди – уплаха и унижение, причините ѝ от жалбоподателя на 29.10.2020 г., вследствие на
изречени обиди по неин адрес – „курва, боклук, парцал“, като искът е отхвърлен за разликата
над 250 лева до пълния предявен размер от 500 лева;

- сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за причините ѝ неимуществени
вреди – уплаха, стрес, тревожност, вследствие на това, че жалбоподателят на 23.11.2020 г.
при посещение в дома на ищцата без нейно знание и разрешение извел детето им от
жилището, като преди това счупил дисплея на камината и отрязал кабелите ѝ;

- сумата от 3000 лв. обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди от него на
03.12.2020 г., вследствие на запалване на два автомобила на А. Ц. Т., трето лице за спора,
подбудено от Х. М. В., за което жалбоподателят бил осъден по силата на одобрено от съда
споразумение по НОХД № 674/2021 г. по описа на Районен съд – Враца, ведно със законната
лихва върху горепосочените суми от предявяване на исковата молба – 30.05.2023 г. до

окончателното им изплащане

С решението в тежест на жалбоподателя са възложени и сторените по делото разноси.

Във въззивната жалба се твърди, че атакуваното решение е постановено в нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на съдопроизводствени норми и е необосновано.

В мотивите си съдът посочил, че не били доказани елементи от деянията на 29.10.2020 г. и 23.11.2020 г., но въпреки това приел, че са настъпили вреди от тези деяния.

Посочва се нарушение на чл. 202 ГПК, тъй като съдът не обсъдил заедно с другите доказателства приетата по делото експертиза. По делото нямало безспорно установена пряка причинна връзка между твърдените противоправни деяния и настъпилите неимуществени вреди. В нарушение на съдопроизводствените правила първоинстанционният съд игнорирал писмени доказателства на ответника, приети по делото, и същите не били обсъдени поотделно и заедно с останалите доказателства. Неправилно било прието, че не е налице провокация и съпричиняване от страна на ищцата.

За неправилността на решението жалбоподателят изтъква, че погрешно съдът е постановил съдебен акт в нарушение на чл. 45 ЗЗД. По отношение на деянието на 29.10.2023 г. посочените в исковата молба обидни думи и изрази, както и вербална агресия не се доказвали по никакъв начин и не можело да се приеме, че са осъществени от ответника. Твърждали се съвсем други изрази и друга фактическа обстановка, които ищцата не била навела в исковата молба, но въпреки това съдът приел, че са й причинени неимуществени вреди, което било нелогично и необосновано.

Относно деянието на 23.11.2023 г. отразената фактическа обстановка в исковата молба не се доказвала по никакъв начин. Съдът стигнал до неправилни изводи, които не се твърдели от страните и приел, че са причинени неимуществени вреди. Съдът приел, че това, че бащата взел детето си било противоправно деяние, въпреки, че не било доказано същото да е противоправно и причинна връзка като елементи от състава на граждански деликт.

Относно деянието на 03.12.2023 г. съдът не изложил никакви мотиви защо е приел точно такъв размер на обезщетение и какви неимуществени вреди са настъпили, а само ги е определил като справедливи.

Съдът постановил съдебен акт в нарушение на чл. 52 ЗЗД. При преценката за справедлив размер на обезщетение били игнорирани показанията на свидетелката П., от които се установявало, че два дни след 03.12.2023 г. лично ищцата отишла в дома на ответника с молба да се съберат отново, което изключвало състояние на страх, тревога и други, както и те да са в причинно-следствена връзка с палежа. Неправилната оценка на доказателствата довела до неправилно приложение на критерия справедливост и за твърдени деяния, съответно до неправилно приложение на чл. 52 ЗЗД. В разглеждания случай от съвкупния анализ на становищата на страните и на събраните по делото доказателства, еднозначно се установявало, че отношенията на страните били влошени назад във времето, като са и емоционално обременени. Прекъсването на близките им отношения създадо

дискомфорт и чувство на неудовлетвореност на ищцата. Претърпените от ищцата негативни преживявания, стрес, тревожност и др., вследствие от конфликтите с жалбоподателя не можело да бъдат квалифицирани като последица от претърпени неимуществени вреди, тъй като били резултат от ескалация на поредните лични спорове между страните.

По изложените съображения се иска атакуваното решение да бъде отменено в обжалваните му части и да бъдат отхвърлени исковите претенции като неоснователни и недоказани. Претендира се присъждането на направените пред двете съдебни инстанции разноски.

С въззивната жалба не се представят доказателства и не се прави искане за събирането на такива.

Въззивната жалба е връчена на въззиваемата страна – А. Ц. Т., чрез адв. И. С., от която е постъпил писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, с който се изразява становище за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. След като обсъдил подробно и задълбочено доказателствената съвкупност, първоинстанционният съд правилно и мотивирано стигнал до заключение, че предявените искиви претенции са доказани по основание и размер.

Изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и посочените в нея доводи за отмяна на решението на Районен съд - Враца.

При тези доводи се иска обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

С отговора на въззивната жалба не се представят доказателства и не се прави искане за събирането на такива.

При извършената проверка по чл. 267 ГПК въззивният констатира, че въззивната жалба е подадена срещу подлежащ на обжалване акт, от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1, ГПК и отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 ГПК.

След анализ на всички събрани доказателства, поотделно и в пълнота, във връзка с доводите и съображенията на страните, настоящият състав приема за установено от фактическа страна следното::

Районен съд - Враца е бил сезиран с искова молба от А. Ц. Т. срещу Х. М. В. с искане да бъде осъден да ѝ заплати сумата от 4000,00 лева – парично обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в уплаха, стрес, тревожност, болки, страдания от следните деяния:

- за деяние, извършено на 29.10.2020 г. – неимуществени вреди в размер на 500 лв.;
- за деяние, извършено на 23.11.2020 г. – неимуществени вреди в размер на 500 лв.;
- за деяние, извършено на 03.12.2020 г. – неимуществени вреди в размер на 3000 лв.

В обстоятелствената част на исковата молба се посочва, че ищцата и ответника живели на семейни начала, като от съжителството си имали родено дете М. Х. В., ЕГН *****.

Двамата прекратили връзката си през 2020 г., като по гр. д. № 3222/2020 г. по описа на Районен съд - Враца била одобрена спогодба относно упражняването на родителските права по отношение на детето, като упражняването им било предоставено на майката, а на бащата бил определен режим на лични отношения и бил осъден да плаща издръжка.

Ищцата твърди, че на 29.10.2020 г. ответникът с използване на сила влязъл в дома на ищцата, крещейки обиди по неин адрес - „боклук и парцал“, „курва“, заплашвал, че „ще я зачисти, ще ѝ вземе живота“. Хванал я за китките и започнал да я дърпа, отправяйки заплахи, че ще я пребие, след което я бутнал в гърдите. Ищцата подала сигнал вх. № 179500-8714/29.10.2020 г. в РУ - Враца. Била изключително разстроена и притеснена, страхувала се за живота и здравето си.

Сочи, че на 23.11.2020 г. ищцата, заедно с детето М. и жената, която ѝ помага за отглеждането ѝ на име В., били в дома им, когато дошъл ответникът и започнал да крещи на улицата обиди, след което влязъл в къщата с нож в ръка, счупил камината, отрязал кабелите ѝ, като през цялото време държал до себе си и детето. След което взел детето и си тръгнал. Ищцата подала жалба вх. № 179500-9357/23.11.2020 г. Била изключително разстроена, страхувала се за живота и здравето на детето си и за собствената си сигурност. Чувствала безсилие и отчаяние, страх, безпокойство и напрежение. Ищцата подала молба за защита от домашно насилие и с Решение № 260006/11.01.2021 г. по гр. д. № 3117/2020 г. била издадена заповед за защита срещу ответника и били наложени мерки за защита за срок от 12 месеца.

Твърди, че в края на месец ноември 2020 г. ответникът подбудил трето лице да намери лица, които да запалят нейно имущество, за което му заплатил сумата от 1 500 лева. На 03.12.2020 г. били запалени два автомобила, собственост на ищцата, за което ответникът е осъден по силата на одобрено от съда споразумение по НОХД № 674/2021 г. по описа на Окръжен съд - Враца.

Ищцата твърди, че от раздялата им е подложена на психически тормоз от ответника. Ако се срещнат някъде, я заплашва, че „ще ѝ счупи колата, ще я залее и запали“, „ще лежи в гипсово корито“. Ищцата твърди, че заради действията му е силно разстроена и притеснена, като след палежа на автомобилите живее в постоянен страх, изпитва тревожност и притеснение. Сменила е външната врата на дома си с метална, поставила е няколко камери за видеонаблюдение и външни щори на прозорците. Страхува се за децата си, страда от безсъние и тревожност, получава чести болки в сърдечната област. Ищцата и децата ѝ посещавали психолог.

Иска се и присъждане на разноски.

Препис от исковата молба е връчен на ответника, който в срок, чрез своя пълномощник адв. Г. З., е депозирал писмен отговор, с който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва изложените в исковата молба обстоятелства. Оспорва се, че ответникът е причинил неимуществените вреди на ищцата, така, както са описани в исковата молба, както и че същите са в причинно-следствена връзка с извършените от В. деяния. Заявява, че не той, а ищцата е тази, която го е тормозела - подавала непрекъснато жалби в полицията, защото не

му давала да вижда детето. Ходел до дома ѝ, но тя непрекъснато предизвиквала скандали, обиждала го, отправяла му закани. Наложило се ответникът да потърси полицейско съдействие, за да вижда детето си.

Твърди, че не е извършил деянията на 29.10.2020 г., нито на 23.11.2020 г., нито актове на домашно насилие. Твърди, че ищцата подавала всякакви жалби и сигнали, за да ги използва по образуваното дело за родителски права. Заявява, че вратите, камерите и щорите били поставени от двамата по време на съжителството им. Заявява, че не е извършил и подбуждане на лица да запалят автомобили на ищцата, но се признал за виновен и сключил споразумение, тъй като имал забрана да напуска страната, заради която щял да остане без работа.

Твърди, че не той, а ищцата постоянно го обижда и заплашва. Многократно идвала в къщата му и започвала да крещи на улицата, сипела обиди и закани по ответника. Сочи, че общото им дете никога не е изпитвало страх и безпокойство от него, чувства се обичано и спокойно, а когато трябвало да го върне на ищцата, детето не желало, плачело и казвало, че „мама много вика, не си играе с мен и казва, че тати е лош“.

Ответникът счита, че ищцата не желае да приеме факта, че има нова жена и е щастлив, както и че се чувства финансово несигурна, тъй като докато живеели заедно разполагала с финансови средства, които ответникът изкарвал.

Иска се постановяване на решение, с което предявените искове да бъдат отхвърлени и претендира разноси.

Районният съд е приел, че е сезиран с кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от общо 4000 лева, представляваща причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в уплаха, стрес, тревожност, болки, страдания.

От представените пред първата инстанция доказателства се установява следното:

Приобщено за послужване към делото е НОХД № 674/2021 г. по описа на Окръжен съд – Враца. С влязло в сила на 25.01.2022 г. определение по протокол № 1 от 25.01.2022 г. е одобрено сключеното между Окръжна прокуратура - Враца и ответника В. споразумение, по силата на което ответникът е признат за виновен в това, че на 03.12.2020 г., към 03:45 часа, в гр. Враца, действайки като подбудител в съучастие с В. Г. П. и Н. И. Т. - помагачи, и с М. И. В. и А. К. М. - съизвършители, умишлено е склонил /чрез предоставяне на сума от 1500 лева, даване на информация за автомобилите и местонахождението им, убеждаване чрез помагачите П. и Т./ М. И. В. и А. К. М. да запалят имущество на значителна стойност - лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № ВР *** СА и товарен автомобил „Пежо Партнер“ с рег. № СА *** РС, собственост на А. Ц. Т., паркирани на неохраняем паркинг на *** пред ***, като е имало опасност пожарът да се разпростре и върху други имоти - върху жилищна сграда на същия адрес, и с това е причинил имуществени вреди по двата автомобила на стойност 2223,52 лева, поради което и на основание чл. 330, ал. 2, т. 2 вр. ал. 1 яр. Чл. 20, ал. 3 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от 1 година, чието изпълнение е

отложено за срок от 3 години.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите В. Д. А., Т. Г. Ц., В. Г. П. и В. Б. А..

От показанията на свидетелката В. Д. А. се установява, че работила като детегледачка на общото дете на страните - М., като е изпълнявала тази длъжност от 9-месечната възраст на детето /родено през 2017 г./ до навършване на 6-годишна възраст през месец юни 2023 г. Страните се разделили, когато детето било на 3 г. Разказва, че един ден тя и детето М. били в къщата, а ищцата не била у дома. Не си спомня датата, помни, че било преди обяд, ответникът дошъл и поискал да вземе детето, на което свидетелката му обяснила, че майката не е вкъщи и да се разбере с нея. Ответникът влязъл в къщата, грабнал детето и счупил пелетната камина, като я ударил с нож. Свидетелката заявява, че не видяла как точно я ударил, но после видяла, че дисплеят на компютъра на камината е счупен. Разказва, че след това ответникът взел детето и напуснал къщата, а свидетелката позвънила на майката. Почти веднага ответникът върнал детето и си тръгнал. Майката се прибрала и била много уплашена, подала сигнал на тел. 112. Свидетелката сочи, че палежът на автомобила на ищцата ѝ се отразил много зле емоционално. След него ищцата била стресирана, уплашена, не можела да спи. Монтирала допълнителни камери около къщата, както и външни щори на прозорците, на които нямало такива - на прозореца на стълбището и на прозорците на спалнята и детската, сменила дървената външна входна врата с метална блиндирана, която след палежа вече трябвало да е постоянно заключена, като преди това понякога се заключвала, понякога - не. Соци, че след палежа ищцата била притеснена дълго време - два-три месеца, не можела да спи, свидетелката я виждала понякога да плаче. След това уплахата ѝ постепенно преминала.

Свидетелят Т. Ц. сочи, че с ищцата са братовчеди и работят заедно, като се виждат почти всеки ден. Разказва, че привечер на 29.10.2020 г. се намирал в къщата на ищцата, когато дошъл ответникът и отправил към нея обидни думи - нарекъл я „курва, боклук, парцал“, дръпнал я за ръката и двамата отишли в другата стая да говорят. Свидетелят вече не чувал какво си говорят, но чул, че ответникът казал на ищцата „ще изгориш като баща си“, а бащата на ищцата бил починал при пожар. След това ответникът си тръгнал, а когато ищцата дошла при тях в другата стая, била уплашена и разстроена. Свидетелят твърди, че видял счупената от ответника пелетна камина, като ѝ бил отрязан кабелът, свързващ камината и дисплея, а самият дисплей бил счупен. Свидетелят помогнал на ищцата при подмяната на камината с друга. Свидетелят знае и за палежа на автомобилите, но не помни кога точно е бил. Заявява, че този палеж е бил „върха“, като и до ден днешен ищцата живее в постоянен страх от други палежи. След палежа сменила дограмата, дървената входна врата с блиндирана, сложила още камери със звуци и осветление, поставила допълнително подсилени метални щори на прозорците, за да се затварят вечер и да не може да се хвърли вътре нещо, с което да се запали къщата. Според свидетеля, след палежа ищцата е уплашена, параноична, страхува се от палеж на къщата и да не се случи нещо на децата ѝ. Не можела да спи, била изнервена и под стрес.

Свидетелят В. А. - служител във фермата на ответника, сочи, че причината двамата да се разделят е, че ответникът хванал ищцата в изневяра със сина на свидетеля, който работел при тях като шофьор. След раздялата им ищцата непрекъснато изказвала закани по отношения на ответника - че ще прати хора да го бият, че ще му вземе всичко и ще го остави кръгла нула. Когато свидетелят говорел с нея, тя ставала нервна и започвала да плаче, като заговарят за ответника. Свидетелят сочи, че е бил майстор в дома на страните, като камери е имало поставени отпреди това.

Свидетелката В. П. - живееща понастоящем на семейни начала с ответника, разказва, че връзката им започнала през м. ноември или декември 2020 г., след като ответникът се бил разделил с ищцата. Последната идвала много пъти на работното място на свидетелката, търсела конфронтация с нея. Водила множество съдебни дела срещу ответника, пускала всякакви жалби срещу него, като казала, че ще спре, ако ответникът ѝ прехвърли притежавания от него ресторант. Идвала пред дома им, крещяла на ответника, че ще го убие и ще го унищожи. Соци, че това продължило една година след тяхната раздяла, а пред последните две години ищцата вече не ги търсела, а комуникацията им била сведена единствено до детето М.. Свидетелката сочи, че ищцата лично ѝ е казвала, че подава жалби и сигнали срещу ответника, за да го вкара в затвора и да му вземе всичко.

За изясняване на делото от фактическа страна е назначена и изслушана съдебно-психологична експертиза с вещо лице Х. И. Х. – психолог, от чието заключение е установено, че трите събития несъмнено представлявали стресор за ищцата, кат се касае за повторям стрес в кратък времеви период. Инцидентите оказали емоционално въздействие, което рефлектира негативно върху психичното ѝ благополучие - страх за живота и здравето, ограничаване на социалните контакти, употреба на алкохол с цел понижаване на стресовия фактор, тревога за детето ѝ, както и негативни чувства и емоции - безпокойство, фрустрация и емоционална напрегнатост в очакване на негативен развой на събитията, загриженост и потиснатост. Вещото лице посочило, че поради краткия период между трите събития и изминалото оттогава време не е възможно да се определи интензитета и отражението върху психиката на ищцата за всяко едно поотделно, но може да се заключи, че има причинно-следствена връзка между събитията и повишаване на тревожността, което се изразява в нарушения на съня, наличие на тревога, изразена психосоматика - чувство на задух, болки и бодежи в областта на гръдния кош, хипервентилация, тахикардия и тахипнея, за които е приемала психолептик. Събитията се явявали травматично преживяване за ищцата. Според вещото лице, времеви период на негативното въздействие върху психическото и емоционалното състояние на ищцата бил в рамките на 2-3 месеца след последното събитие от 03.12.2020 г. Соци, че се наблюдава недоверчивост в междуличностно-интимен аспект - страх от обвързване.

По основателността на предявените иски районният съд се е произнесъл с решението, предмет на проверка в настоящото производство, като е приел, че от доказателствата по делото ответникът е осъществил деянията на 29.10.2020 г. и 23.11.2020 г., което се установило от показанията на разпитаните свидетели А. и Ц.. По отношение на

деянието от 03.12.2020г. същото било установено с одобрено от наказателния съд споразумение по НОХД № 674/2021 г. по описа на Окръжен съд – Враца, което има последиците на влязла в сила присъда, която съгласно чл. 300 ГПК е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици относно деянието, дали е извършено то, неговата противоправност и виновността на дееца.

Приел, че деликтите са три, че са извършени в един кратък времеви период, с кратки времеви интервали между тях, което обстоятелство несъмнено е довело до допълнително увеличение на вредите чрез наслагване и ескалиране на стреса и безпокойството у ищцата. Интензитетът на неблагоприятно въздействие при трите деликта също бил възходящ - започвайки с вербални обиди към ищцата /29.10.2020 г./, преминавайки през извеждане на общото им дете от дома ѝ без нейно знание и разрешение и повреждане на имущество на сравнително невисока стойност - камина /23.11.2020 г./ и достигайки до палежа на автомобилите на ищцата /03.12.2020 г./

Приел е, че е налице причинно-следствена връзка между събитията и повишаване на тревожността, което се изразявало в нарушения на съня, наличие на тревога, изразена психосоматика - чувство на задух, болки и боджи в областта на гръдния кош, хипервентилация, тахикардия и тахипнея, за които е приемала психолептик. Събитията се явявали травматично преживяване за ищцата, както установило вещото лице- психолог. Според вещото лице, времевият период на негативното въздействие върху психическото и емоционалното състояние на ищцата е бил в рамките на 2-3 месеца след последното събитие от 03.12.2020 г.

По отношение на първия деликт – на 29.10.2020 г. е прието, че ответникът е дошъл в дома на ищцата и я е нарекъл „курва, боклук, парцал“, дръпнал я за ръката, за да я отведе в другата стая, където двамата отишли да говорят. Не се установявало посочените в исковата молба думи на ответника „ще я зачисти, ще ѝ вземе живота“, нито че е влязъл в дома ѝ чрез използване на сила, че я е хванал за китките, започнал да я дърпа, като същевременно отправял закани, че ще я пребие, след което я бутнал в гърдите. За тези думи и действия не били събрани никакви доказателства по делото, поради което не можело да се приеме, че са осъществени от ответника. Определил е като справедлив размер на дължимото обезщетение 250 лева.

По отношение на втория деликт на 23.11.2020 г. е прието, че преди обяд ответникът дошъл и поискал да вземе детето, на което свид. А. му обяснила, че майката не е вкъщи и да се разбере с нея. Ответникът влязъл в къщата, грабнал детето и счупил плетената камина, като я ударил с нож. Свидетелката заявява, че не видяла как точно я ударил, но после видяла, че дисплеят на компютъра на камината е счупен. Разказва, че след това ответникът взел детето и напуснал къщата, а свидетелката позвънила на майката. Почти веднага ответникът върнал детето и си тръгнал. Не се установявало твърдяното в исковата молба, че ответникът е крещял на улицата обиди, взел детето и си тръгнал. Установило се, че е тръгнал с детето, но почти веднага го е върнал в дома на майката и го е предал на свид. А..

Определил е като справедлив размер на дължимото обезщетение 500 лева.

По отношение на деянието от 03.12.2020 г., районният съд е приел, че ищцата е изпитала страх силна уплаха, притеснение и стрес. Тези негативни емоции били предизвикани както от самия пожар, който се е разразил в непосредствена близост до жилището на ищцата, като автомобилите са били паркирани отпред на улицата и е имало опасност да се разпростре и върху сградата /видно от споразумението, имащо силата на влязла в сила присъда на наказателния съд, в което е описано престъплението, за което ответникът е признат за виновен/, поради което същата се е уплашила и за здравето и живота на децата си, както и за своите собствени. Тревожността се изразила в съществена промяна в поведението ѝ - не можела да спи, била унила, притеснена, страхувала се, както и в действията на ищцата - монтирала допълнителни камери и щори и на прозорците, на които не е имало такива, подмяна на външната входна врата с блиндирана и непрекъснатото ѝ заключване, страх от нови палежи, самовнушение, параноя и страх, че някой се опитва отново да запали колата ѝ. Била е изнервена, под стрес, не можела да спи, често плачела. Това състояние продължило поне 2 - 3 месеца /според заключението по СПЕ и свид. А./, а според свидетелят Ц. ищцата продължава да се страхува от пожар и към настоящия момент, страхува се да не запалят дома ѝ и децата ѝ да изгорят. Интензитетът на негативните изживявания за ищцата, рефлектиращ съответно върху размера на вредите от това деяние, следвало да се разглежда и през призмата на обстоятелството, че нейният баща е загинал при пожар, което допълнително изострило страха ѝ за собствените ѝ и на децата ѝ живот и сигурност, довеждайки го до границата с паниката и самовнушението. Определил е като справедлив размер на дължимото обезщетение 3000 лева.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Въззивната инстанция споделя направените от районния съд фактически и правни изводи и намира, че решението му е постановено при правилно приложение на материалния закон и доказателствата по делото, при което на основание чл. 272 ГПК се присъединява и препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

В рамките на дължимата от съда проверка по чл. 269, изр. 2 ГПК и в отговор на изложените във въззивната жалба оплаквания, настоящият съдебен състав намира следното:

За да бъде основателен искът по чл. 45 ЗЗД в тежест на ищцата е при условията на пълно и главно доказване да установи наличието на елементите от състава му – извършване на описаните в исковата молба противоправни деяния; настъпили неимуществени вреди и

техния размер, причинно-следствена връзка между противоправните деяния и настъпилите вреди, наличие на влязла в сила присъда на наказателен съд относно деянието, извършено на 03.12.2020 г.

Проявлението на елементите от фактическия състав на неправомерното увреждане в случая се установяват от събраните по делото доказателства.

Налице е противоправно поведение от страна на жалбоподателя на 29.10.2020 г., който на посочената дата нарекъл ищцата „курва, боклук, парцал“, дръпнал я за ръката. Това се установява от показанията на свидетеля Т. Ц., който е пряк очевидец на извършеното, които показания не се опровергават от останалия доказателствен материал по делото.

Правилно е прието от районния съд, че на 23.11.2020 г. ответникът дошъл в дома на ищцата и без нейно знание и разрешение извел детето им от жилището, като преди това счупил дисплея на камината и отрязал кабелите ѝ, което се установява от показанията на свидетелката В. Д. А., които показания също не се опровергават от останалия доказателствен материал по делото.

По отношение на деянието от 03.12.2020 г., за което е налице одобрено сключеното между Окръжна прокуратура - Враца и ответника В. споразумение следва да се отбележи, че съгласно чл. 383, ал. 1 НПК, одобреното от съда споразумение за решаване на делото по чл. 381 НПК има последиците на влязла в сила присъда. Споразумението се ползва със сила на пресъдено нещо относно изчерпателно изброените в чл. 300 от ГПК обстоятелства, при което е задължително за съда разглеждащ гражданскоправните последици от конкретното деяние относно това дали то е извършено, дали е противоправно и дали дееца е виновен. Следователно следва да се приеме, че ответникът е осъществил деянието противоправно и виновно по описания в акта на наказателния съд начин.

За неоснователно следва да се приеме възражението на жалбоподателят, че в мотивите на първоинстанционния съд са допуснати противоречия, неясноти, празноти, в това число фактически грешки, които водят до неяснота и вътрешнопротиворечиви факти. На страница 6-та, абзац 4 –ти първоинстанционният съд е посочил, че не се доказва осъществяването на част от описаните в исковата молба елементи от деянията на 29.10.2020 г. и 23.11.2020 г., а не, че въобще деянията не са извършени. На страница 6-та, абзац 5 –ти и страница 7-ма, абзац 1-ви подробно са описани елементите, които не са доказани, но по-нататък в мотивите си съдът никъде не е изложил, че приема посочените деяния за изцяло недоказани. Настоящият състав не констатира наличието на противоречия в мотивите на първоинстанционния съдебен акт.

Настоящият състав не споделя изложеното във въззивната жалба за наличие на нарушение на чл. 202 ГПК - като кредитирал изцяло заключението, съдът не обсъдил заедно с другите доказателства приетата по делото експертиза, без да вземе предвид емоционалното състояние на ищцата, игнорирал обясненията на вещото лице в съдебното заседание за възможност за наличие на обстоятелства, извън твърдените в исковата молба, както и че нямало безспорно установена пряка причинна връзка между твърдените противоправни

деяния и настъпилите неимуществени вреди.

В съдебното заседание вещото лице е заявил, че събитията са довели до травматичен стрес за ищцата, което доказва наличието на причинно-следствена връзка.

Отделно в заключението си е посочил, че инцидентите са оказали емоционално въздействие, което рефлектира негативно върху психичното ѝ благополучие - страх за живота и здравето, ограничаване на социалните контакти, употреба на алкохол с цел понижаване на стресовия фактор, тревога за детето ѝ, както и негативни чувства и емоции - безпокойство, фрустрация и емоционална напрегнатост в очакване на негативен развой на събитията, загриженост и потиснатост. Вещото лице посочило, че поради краткия период между трите събития и изминалото оттогава време не е възможно да се определи интензитета и отражението върху психиката на ищцата за всяко едно поотделно, но може да се заключи, че има причинно-следствена връзка между събитията и повишаване на тревожността, което се изразява в нарушения на съня, наличие на тревога, изразена психосоматика - чувство на задух, болки и боджи в областта на гръдния кош, хипервентилация, тахикардия и тахипнея, за които е приемала психолептик.

Посоченото от вещото лице, че тревожността, която е била налична към момента на изготвяне на експертизата, е възможно да бъде от други нейни лични предишни преживявания в личен план преди пожара по никакъв начин не опровергава извода за наличие на причинно-следствена връзка между деянията и настъпилите неимуществени вреди. Отделно вещото лице е посочило, че по отношение на тревожността няма инструмент, с който да бъде измерено дали тревожността е вследствие на някакви предходни събития или има пряка и косвена връзка със събитието от 03.12.2020 г.

Издаването на ищцата в тежка депресия, това, че плачела постоянно, нямала желание за нищо, приемала медикаменти, за да се успокои е напълно логично и житейско обосновано състояние след раздяла, но същото не изключва по никакъв начин негативното отражение в психиката ѝ в описаните от вещото лице форми в приетата по делото експертиза.

Причинната връзка между деянията и вредите е изводима, както беше посочено по-горе от заключението на вещото лице, което се подкрепя и от показанията на свидетелите А. и Ц., които са еднопосочни и непротиворечиви.

По отношение на изложеното във въззивната жалба за игнориране и необсъждане на приетите по делото постановления за отказ да се образува досъдебно производство и протокол за полицейско предупреждение от 24.03.2021 г., от които се установявала липсата на фактически състав за осъществяване на противоправни деяния на 29.10.2020 г. и 23.11.2020 г., съдът намира, че посочените писмени доказателства не установяват липсата на осъществяване на противоправни деяния.

Действително, посочените писмени доказателства не са обсъдени от първоинстанционния съд, но същите са ирелевантни по отношение на посочените в исковата молба деяния, тъй като постановление за отказ да се образува досъдебно производство касае отказ за образуване на досъдебно производство по чл. 183, ал.1 НК - за неплащане на

издръжка, а протоколът за полицейско предупреждение касае спазването на протокол от 11.01.2021 г. на РС – Враца, III – състав. С необсъждането им първоинстанционният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение.

Не се споделя доводът във въззивната жалба, че неоснователно първоинстанционният съд е приел, че не е налице провокация и съпричиняване. Както и районният съд е отбелязал, проявата на нередни от гледна точка на морала действия и изказвания по отношение на ответника от ищцата е породено от настъпилата раздяла с обичан от нея мъж, но това не обосновава наличието на съпричиняване, не се намират основания за причинна връзка с нанесените ☐ неимуществени вреди. Съдът споделя мнението на районния съд, че не може поведението на ищцата да бъде равнопоставено на извършените от ответника деяния. Нейното поведение не изключва противоправността на извършените от ответника деяния. Ако ответникът счита, че поведението на ищцата е била неправомерно, е следвало да поиска защита на правата си по предвиден от закона ред.

Настоящият състав не споделя изложеното във въззивната жалба, че по отношение на деянието на 29.10.2023 г. съдът стигнал до неправилни изводи, защото посочил, че отразените в исковата молба обидни думи, както и вербална агресия не се доказвали по никакъв начин и не можело да се приеме, че са осъществени от ответника. Твърдяли съвсем други изрази и друга фактическа обстановка, които ищцата не навела в исковата молба, а въпреки това съдът приел, че са причинени неимуществени вреди, което било нелогично и необосновано.

По отношение на деянието от 29.10.2020 г. първоинстанционният съд е достигнал до верен фактически извод, че ответникът е дошъл в дома на ищцата и я е нарекъл „курва, боклук, парцал“, дръпнал я за ръката, за да я отведе в другата стая, където двамата отишли да говорят. Изложил е, че не се установяват посочените в исковата молба думи на ответника „ще я зачисти, ще ѝ вземе живота“, нито че е влязъл в дома ѝ чрез използване на сила, че я е хванал за китките, започнал да я дърпа, като същевременно отправял закани, че ще я пребие, след което я бутнал в гърдите.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че само част от посоченото в исковата молба по отношение на деянието от 29.10.2020 г. не е установено, а не, че са налице съвсем други изрази и друга фактическа обстановка. Стигнал е и до правилния извод, че в останалата част изложеното в исковата молба се подкрепя от свидетелските показания по делото и че на ищцата са причинени неимуществени вреди.

Не може да бъде споделено и изложеното във въззивната жалба, че първоинстанционният по отношение на деянието на 23.11.2020 г. е приел за противоправно деяние това, че бащата е взел детето си, като се посочва, че това деяние не било доказано да е противоправно и да е налице причинна връзка като елементи от състава на гражданския деликт. Неправилно било и че съдът приел, че деянието е нарушило вътрешния мир на ищцата, която не бил съгласна и не разрешавала лични отношения на родител с детето си.

Настоящият състав намира, че изводите на първоинстанционния съд по отношение на

деянието на 23.11.2023 г. също за правилни. Безспорно е, че и другият родител има право на лични отношения с детето си, както е в настоящия случай, но у ищцата е възникнал страх и неведение, тревожност дали ответникът ще върне детето, както и кога ще го върне. Това неведение и предвид наличието на недобри отношения между страните по делото, както правилно е посочил районният е съд, е формирало у ищцата страх и притеснение.

За неоснователно следва да се приеме възражение, че съдът относно деянието на 03.12.2020 г. не е изложил никакви мотиви защо е приел точно такъв размер на обезщетението и какви неимуществени вреди са настъпили.

Изключително подробно в своите мотиви първоинстанционният съд е посочил, че от посоченото деяние ищцата е изпитала силна уплаха, притеснение и стрес, налице е била промяна в поведението □ - не можела да спи, била унила, притеснена, страхувала се, както и в действията на ищцата - монтирала допълнителни камери и щори и на прозорците, подменила външната входна врата с блиндирана, непрекъснатото я заключвала, изпитвала страх от нови палежи, самовнушение, параноя, както и че някой се опитва отново да запали колата ѝ, била е изнервена, под стрес, не можела да спи, често плачела, които изводи се подкрепят и настоящия състав на съда.

По отношение на наведените възражения във въззивната жалба, касаещи липсата на изложение за релевантни конкретни критерии и кои факти са относими към тях, както и размерът на определеното от първоинстанционния съд обезщетение, настоящият съдебен състав намира следното: Първоинстанционният съд е направил правилни изводи, че деликтите са три, че са извършени в един кратък времеви период, с кратки времеви интервали между тях, което обстоятелство несъмнено е довело до допълнително увеличение на вредите чрез наслагване и ескалиране на стреса и безпокойството у ищцата. Съобразил е, че с първия деликт на ищцата са причинени негативни емоционални преживявания, унижение, били са засегнати личното ѝ достойнство и чест, както и че е изпитала уплаха, че с втория деликт - ищцата несъмнено се е изплашила за детето, че също е довел до уплаха у нея, както и че с били формирани притеснения, а от последното деяние - е изпитала силна уплаха, притеснение и стрес, същата се уплашила за здравето си и живота на децата си, формирала се е тревожност у нея. Съобразено е отражението на деянията върху психиката на ищцата, както и обществено-икономическите условия в страната към 2020 г.

По отношение на възражението, че при определянето на справедлив размер на обезщетение съдът е игнорирал показанията на свидетелката П. за това, че два дни след 03.12.2020 г. ищцата е отишла в дома на ответника с молба да се съберат и това изключвало състояние на страх, тревога и други, както и те да са в причинно-следствена връзка с палежа, настоящият състав счита същото за неоснователно.

От показанията на свидетелката се установява, че ищцата след палежа е ходила до дома на ответника, като П. категорично посочва м.февруари 2021 г. след делото на страните издръжка, като ищцата е била отвън пред портата, а ответникът в колата на двора, като са говорили по телефона. Невярно е изложеното във въззивната жалба, че ищцата е отишла в

дома на ответника два дни след 03.12.2020 г. /неправилна посочена година във въззивната жалба 2023 г./

Всички тези обстоятелства не изключват състоянието на страх и тревога, а по-скоро тези действия са продиктувани от желанието на ищцата да уточнят отношенията по отношение на общото им дете . Отделно страните не са имали визуален контакт.

В подкрепа на извода, че не следва да се изключва състоянието на страх и тревога, е кредитираното заключение по съдебно-психологична експертиза, от което се установява, че негативното въздействие върху психическото и емоционалното състояние на ищцата е бил в рамките на 2-3 месеца след последното събитие от 03.12.2020 г.

Настоящият състав не намира основания за наличието на неправилно приложение на критерия „справедливост“, респективно за неправилно приложение на чл. 52 ЗЗД.

Като изхожда от събраните доказателства относно негативни емоционални преживявания, унижение, притеснение, стрес, промяната в поведението на ищцата и формираната тревожност у ищцата, настоящият състав намира, че определените обезщетения за неимуществени вреди за всеки един от трите деликта се явяват справедливи и следва да бъде ангажирана отговорността на Х. М. В. за заплащането им.

При горните съображения, настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционния съдебен акт следва да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

По разноските:

С оглед изход на спора разноски се дължат на въззиваемата А. Ц. Т.. Процесуалният □ представител адв. М. М. е поискала своевременно присъждане на адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 1000 лв., съгласно Договор за правна защита и съдействие от 26.03.2024 г., както и пътни разходи в размер на 85,44 лв. и 40 лв. командировъчни.

Налице е възражение от адв. Г. З. по отношение на разноските за гориво, както и тези за командировъчни.

Направеното възражение е основателно. Разходите за пътуване на страната или упълномощения адвокат и командировъчни не съставляват съдебно-деловодни разноски по делото и не могат да се претендират на основание чл. 78 ГПК . Отговорността за разноски е обективна и цели възстановяване на разноските, които са свързани с извършването на процесуални действия по делото или оказаната правна помощ, като в обхвата ѝ не попадат други облигационни вземания на страните, независимо от техния източник. Макар и да има санкционен характер срещу страната, предизвикала правния спор, отговорността за разноски не обхваща причинените вреди, а само направените по делото разноски. Под "разноски" в процеса следва да се разбират тези парични средства, които са изразходени от страната във връзка с извършването на определените конкретно в закона процесуални действия. Всички останали фактически действия на страните по събиране на доказателства, командировки и пътни разноски не представляват разноски по смисъла на чл. 78 ГПК, които

да подлежат на възстановяване. Разпоредбата на чл. 2, ал. 8 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения не променя горните съждения, доколкото не приравнява сумите за пътни разходи и престой към съдебните разноси по смисъла на закона.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да ѝ се присъдят направените разноси за адвокатско възнаграждение пред настоящата съдебна инстанция в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Мотивиран от изложеното по-горе и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК Окръжен съд – Враца в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 736 от 07.12.2023 г., постановено по гр. д. № 1305/2023 г. по описа на Районен съд – Враца.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Х. М. В., ЕГН *****, с адрес: *** да заплати на А. Ц. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Враца, *** ***, ет. 1, направените от нея пред настоящата инстанция разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1000,00 /хиляда/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____